

Før søndagen

Tredje søndag i advent

Af Kai
Kjær-Hansen

Mere end ...

Mattæus kap. 11, vers 2-10:

Men da Johannes i sit fængsel hørte om Kristi gerninger, sendte ham bud ved sine disciple og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« Da sva-

rede Jesus og sagde til dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: blinde ser og lamme går, spedalske renses og døde hører, døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige, og salig den, som ikke forarges på mig«. Da

nu de gik bort, gav Jesus sig til at tale til tolkeskærerne om Johannes: »Hvorfor gik I ud i ørkenen? for at se et rør, som svajer hid og did for vinden? Nej, hvorfor gik I ud? for at se et menneske, klædt i bløde klæder? Se, de, som går med

bløde klæder, er i kongernes slotte. Nej, hvor for gik I ud? for at se en profet? Ja, jeg siger jer, endog mere end en profet. Han er den, om hvem der står skrevet: Se, jeg sender min engel for dit åsyn, han skal bane din vej foran dig«.

Også de store har deres tvivl at kæmpe med, selv om de ofte må skjule den, fordi den sag, de står i spidsen for ikke kan tåle, at tvivlen kommer til udtryk. Men et menneske, der er mere end en stor person, tør give udtryk for sin tvivl. Også uden at tage hensyn til hvad baggrundgruppen måtte sige, og om meningsmålingerne vil falde af den grund.

Johannes Døber er en af historiens store, som er ærlig i sin tvivl, en ærlighed, som ikke freger hensyn til baggrundsgruppens fremgang og succes. Ærlig over for sig selv, overfor sine disciple og ikke mindst over for Jesus.

Om det er fordi, han er i fængsel, han er kommet i tvivl, er ikke godt at vide. Hans revsende budskab har ført ham derhen. Uden at han selv forstår sin egen position, som den gamle tids sidste og endegyldige profet, deler han skæbne med andre profeter før ham. Det hører med til profetjobbet at lide. Og hverken det eller at blive profet vælger man selv. Det gør Gud.

Profeternes historie i GT viser, at det kan være et hårdt job. Som profet taler man jo Guds ord — og regnes så som farlig eller latterliggøres. Men farlige personer, om man vil: tosser, der tør sige det, som Gud vil have sagt, har Guds menighed altid haft brug for. Tossier, som den ene dag med fasthed tør proklamere, som Johannes havde gjort det, at Jesus »er stærkere end mig« (Mt 3,11) og en anden dag tør spørge i sin tvivl: Er du — Jesus — den, der skal komme? Er du Guds svar på løfterne om en tid med et nyt fortegn? Er du fortegnet?

Hvad Johannes ikke er klar over, er Jesus. Jesus véd noget om Johannes' placering i frelseshistorien. Men Jesus ved også noget om sin egen position. For Jesus er Johannes mere end en profet.

At et stort menneske i mængdens påhør giver et andet stort menneske denne anerkendelse, er jo et smukt træk. Sådanne klap er ofte en mangelvare blandt de store, som hver for sig har tilhængere. Men standser vi her, går vi galt af teksten.

Når Jesus siger om Johannes, at han er mere end en profet, ligger det i luften: Når I hører efter, hvad de gamle profeter har sagt, hvor meget mere skal I så ikke lytte til Johannes. Men på denne måde siger Jesus også noget om sig selv. Jesus er på dette punkt mere ubeskeden end Johannes! Dette kan enten tolkes som udtryk for en religiøs fanatikers vanvid. Eller det kan tolkes, som Mattæus og den kristne kirke med ham har gjort det, som udtryk for Jesu enestående bevidsthed om at være den ganske særlige, Messias, den levende Guds Søn.

For når forløberer kan betegnes om en, der er mere end en profet, hvor meget mere må så ikke Jesus være, han, som Johannes har peget på. Et tema, som er stærkt markeret netop hos Mattæus, idet Jesus om sig selv siger, at han er mere end Jonas (Mt 12,41), mere end Salomon (Mt 12,42), større end helligdommen (Mt 12,6) og herre over sabbatten (Mt 12,8).

Siv, der står og svajer, døgnfluer med et budskab, der dør før fluerne, er der nok af. Og mennesker med lækre klæder, der virker som surrogater for fattige mennesker, hvad enten man er fattig åndeligt eller materielt, er der også nok af. Men dem med de lækre klæder, hjælper os jo ikke, når vi er ude at hænge i tovene. Og de lækre klæder, båret af mennesker med hjerter, der fryser, hjælper heller ikke meget i deres barske hverdag.

Når Jesus derfor gav mængden be-

læring om, at Johannes er mere end en profet, peger Jesus på sig selv. Når Johannes er mere end en profet, er Jesus endnu mere. Når vi forsøger at kasse Jesus ind i en kategori sammen med de andre store i historien, udfordrer denne tekst os. Den stiller det nærgående spørgsmål om, hvem det egentlig er, vi venter på. Den advarer imod at lave os en Jesus, der er mindre end ham, Guds ord proklamerer. Og den animerer os til påny at spørge efter, hvem Jesus egentlig er for os i dag, og hvad han vil med os.

Men samtidig er teksten fyldt med optimisme, ikke blot til en fængslet Johannes, men også til os kristne, som ikke blot har tvivl, men hvad værre er: er lammet af en nederlagsstemning. Når Jesus ville have med sin tids spedalske mennesker at gøre, er der håb for vor tids »spedalske«. Når Jesus kunne opvække døde, er der også håb for os, når døden er lige rundt om hjørnet. Hvad Jesus kan udrette i dag er mere end det, som vi almindeligvis opmuntrer hinanden med, fordi han er mere end det største menneske.

Og med den evangeliske optimisme, bliver der også overskud til at forkynde de gode nyheder for fattige — i ord og med penge — så tunger kan gløde i Jesu navn, »hos hedninger såvel som jøder«.

Gad vide, om den økonomiske krise i missionselskaber for »hedninger såvel som jøder« har noget at gøre med, at vi har gjort Jesus mindre, end han er? Og gad vide, om den lammelse på det personlige plan med Gud, som mange af os mærker, har noget at gøre med, at Jesus ikke er mere end alle de andre store?

Gør vi ham mindre end han er, gør vi os selv til taberne. Og så forkyndes evangeliet ikke for de fattige, hverken i ord eller med penge.